

Jutjat de Primera Instància núm. 49 de Barcelona

Procediment ordinari 293/2021 3J

Part demandant/executant:

Procurador/a:

Advocat/ada: Martí Solà Yagüe

Part demandada/executada: CAIXABANK PAYMENTS
& CONSUMER, EFC, EP, SAU

Procurador/a:

Advocat/ada:

SENTÈNCIA NÚM. 155/2021

Magistrada:

Barcelona, 2 de juliol de 2021

ANTECEDENTS DE FET

Primer: A la demanda s'exercita l'acció individual de nul·litat de contracte de targeta de crèdit de 23 de setembre de 2016.

Es demana una sentència per la qual declari:

La nul·litat del contracte referit per usura.

Subsidiàriament a l'anterior, declari la nul·litat per abusivitat de la clàusula de comissió per impagament /mora.

Es condemni la demandada a reintegrar al demandant les quantitats abonades que excedeixin del capital disposat més interessos legals i processals o, subsidiàriament, a restituir a l'actor totes les quantitats abonades en aquell concepte més interessos legals i processals.

Amb expressa condemna en costes.

Recorda la demanda les circumstàncies del cas i diu que el 23 de setembre de 2015, l'entitat demandada, Caixabank Payments & Consumer EFC, va oferir a l'actor contractar una targeta de crèdit amb una TAE de 28,32 % pels pagaments ajornats, del 26,82% per disposicions en efectiu i de 24,60% per adquisició de béns i serveis en estacionaments.

Segon: La representació de la demandada va presentar un escrit en què manifestava que assentia a la demanda i fixava en 3.410,73 el que havia pagat el demandant en concepte d'interessos i comissions (3.088,62 € d'interessos i 322,11 € de comissions). Paral·lelament a assentiment, al·lega un crèdit compensable, que el demandant contesta en el sentit de no reconèixer-lo.

Tercer: El termini establert per dictar aquesta resolució no s'ha pogut complir a causa de l'acumulació de feina que hi ha actualment. Tot això es fa constar als efectes de l'article 211.2 de la LEC.

FONAMENTS DE DRET

Primer: És sabut que la Llei de repressió de la usura opera com un límit a l'autonomia de la voluntat que recull l'article 1255 del Codi Civil i és aplicable als préstecs, i, en general, a qualsevol operació de crèdit substancialment equivalent al préstec.

Segons el primer paràgraf de l'article 1 de la Llei de 23 de juliol de 1908, de la usura, un contracte usurari ho és quan hi ha un interès notablement superior al normal del diner i manifestament desproporcionat en relació amb les circumstàncies del cas.

La jurisprudència entén que no cal, a més, que hagi estat acceptat pel prestatari a causa de la seva situació angoixant, de la seva inexperiència o del limitat de les seves facultats mentals

Així, la STS del Ple de la Sala 1a de 25 de novembre de 2015, diu que "a partir dels primers anys quaranta, la jurisprudència de la Sala va tornar a la línia jurisprudencial immediatament posterior a la promulgació de la Llei de repressió de la usura, en el sentit de no exigir que, perquè un préstec pogués considerar usurari, concorregueren tots els requisits objectius i subjectius previstos en l'art. 1 de la Llei. Per tant, i pel que fa al cas objecte del recurs interessa, perquè l'operació creditícia pugui ser considerada usurària, només cal que es donin els requisits que preveu el primer incís de l'art. 1 de la Llei, és a dir, «que s'estipuli un interès notablement superior al normal del diner i manifestament desproporcionat amb les circumstàncies del cas», sense que sigui exigible que, acumuladament, s'exigeixi «que ha estat acceptat pel prestatari a causa de la seva situació angoixant, de la seva inexperiència o del limitat de les seves facultats mentals »."

Aquesta llei és aplicable a tota operació substancialment equivalent a un préstec de diners.

Segon: La STS del Ple de la Sala 1a de 25 de novembre de 2015 esmentada, entén que el percentatge que s'ha de prendre en consideració per determinar si l'interès és notablement superior al normal dels diners no és el nominal, sinó la taxa anual equivalent (TAE), que es calcula tenint en compte qualsevol pagaments que el prestatari ha de realitzar al prestador per raó del préstec, d'acord amb uns estàndards legalment predeterminats. Aquest extrem és

imprescindible (encara que no suficient per si sol) perquè la clàusula que estableix l'interès remuneratori pugui ser considerada transparent, ja que no només permet conèixer d'una manera més clara la càrrega onerosa que per al prestatari o acreditat suposa realment l'operació, sinó que a més permet una comparació fiable amb els préstecs oferts per la competència.

Es consideren usuraris els interessos a partir del doble dels interessos mitjans aplicats a aquest tipus de préstec. Concretament, la STS del Ple abans esmentada diu que "en el supòsit objecte del recurs, la sentència recorreguda va fixar com a fet acreditat que l'interès del 24,6% TAE a penes superava el doble de l'interès mitjà ordinari en les operacions de crèdit al consum de l'època en què es va concertar el contracte, el qual, considera, no pot titllar-se de excessiu. La qüestió no és tant si és o no excessiu, com si és «notablement superior al normal del diner i manifestament desproporcionat amb les circumstàncies del cas», i aquesta Sala considera que una diferència d'aquesta envergadura entre la TAE fixat en l'operació i el interès mitjà dels préstecs al consum en la data en què va ser concertat permet considerar l'interès estipulat com «notablement superior al normal del diner»".

Aquesta Sentència tan repetida entén que la càrrega de la prova sobre la justificació de l'interès aplicat recau sobre el banc. Concretament diu que la normalitat no necessita d'especial prova i que és l'excepcionalitat la que necessita ser al·legada i provada.

Tercer: Tot i que consta l'assentiment de la part demandada, assentiment que no es veu que sigui contrari a l'ordre públic ni perjudiqui a tercer, no està de més fer les consideracions següents referides a la petició principal de la demanda que s'estima.

El contracte que ens ocupa va ser celebrat entre les parts el 23 de setembre de 2016.

La TAE inicial del contracte pactat va ser del 28,32 %,

D'una altra banda, en la data del contracte la TAE a Espanya va ser del 21,05% i a la zona euro 16,82 %.

En el supòsit examinat per la Sentència de contínua referència, el TS considera com a notablement superior al normal del diner un interès del 24,6% TAE, que amb prou feines superava el doble de l'interès mitjà ordinari en les operacions de crèdit al consum de l'època en què es va concertar el contracte

És evident, doncs, que el tipus de la TAE esmentat en el contracte (28,32 %) excedeix del normal del diner.

Es compleix el primer requisit per considerar l'interès com usurari.

D'una altra banda, l'entitat no ha aportat els documents acreditatius del procediment que va seguir per concedir el crèdit, procediment basat principalment en la capacitat de pagament del prestatari per complir, en temps i forma, amb el total de les obligacions financera assumides i destinat a cobrir els

costos de finançament, d'estructura i risc de crèdit inherent a cada classe d'operacions de crèdit. Tampoc consta quina és la circumstància específica del contracte que justifica aquesta desproporció tan notable entre l'interès comú en els finançaments de consum i l'exigut al senyor _____, ans al contrari, no hi ha prova que demostrï que el risc d'insolvència de l'esmentat senyor Juaneda era tan destacat que justificava l'interès remuneratori aplicat.

Al respecte, el TS, en la Sentència del Ple, diu que “no pot justificar-se una elevació del tipus d'interès tan desproporcionat en operacions de finançament al consum com la que ha tingut lloc en el cas objecte del recurs, sobre la base del risc derivat de l'alt nivell d'impagaments lligat a operacions de crèdit al consum concedides de una manera àgil i sense comprovar adequadament la capacitat de pagament del prestatari, ja que la concessió irresponsable de préstecs al consum a tipus d'interès molt superiors als normals, que facilita el sobre endeutament dels consumidors i porta com a conseqüència que els que compleixen regularment les seves obligacions hagin de carregar amb les conseqüències de l'elevat nivell d'impagaments, no pot ser objecte de protecció per l'ordenament”.

Es compleix el segon requisit per considerar l'interès usurari.

D'acord amb l'article 3 de la Llei de 1908, el contracte litigiós és nul de ple dret i l'únic efecte que produeix és la devolució per part de la senyora Pilar del capital rebut de la demandada i si hagués satisfet part del capital i interessos vençuts, l'entitat demandada haurà de tornar a l'actor el que, tenint en compte el total del que va percebre, excedeixi del capital prestat.

Atès que la part demandant no ha qüestionat els càlculs que efectua la demandada ni proposa prova per contradir-los i es limita a oposar-se a l'al·legació de crèdit compensable i demanar que s'imposin les costes a la demandada, entenc que dona per bons els números formulats i el càlcul que en resulta, havent de reintegrar la demandada al demandant la suma de 3. 410,73 €, sense que sigui procedent cap tipus de compensació, ja que de la documentació aportada per l'actora no es pot considerar acreditada l'existència d'un deute vençut, exigible i líquida.

Quart: Pel que fa als interessos de demora de la quantitat reclamada s'han de pagar els que es generin des de la interpel·lació judicial i al tipus legal ordinari (articles 1100, 1101 i 1108 del Codi civil).

Cinquè: De conformitat amb el disposat 395 LEC, malgrat haver l'aplanament per part de la demandada abans de la contestació a la demanda, ha quedat acreditat que prèviament a la formalització de la present demanda es va fer una reclamació a la demandada esmentada, sense que hagi fet cas a aquest requeriment, per la qual cosa se l'ha de condemnar a les costes processals.

DECISIÓ

Estimo la demanda presentada per davant
Caixabank Payments & Consumer EFC.

Declaro la nul·litat del contracte número de targeta de
crèdit de 23 de setembre de 2016 existent entre les parts per usura de l'interès
remuneratori.

Condemno la demandada esmentada a tornar al demandant 3.410,73 € més
interessos legals de demora sobre aquesta quantitat des de la interpel·lació
judicial, sense que sigui procedent declarar cap tipus de compensació judicial.

Imposo les costes a la part demandada.

Ho signo.